

Kære medlem af Folketinget

Vi skriver til dig på vegne af de af vores medlemmer, der arbejder i socialpsykiatrien.

De har brug for, at du som landspolitiker tager et ansvar – både for de medarbejdere, der dag ud og dag ind sætter liv og helbred på spil, når de arbejder med de mest psykisk syge – men også for de alvorligt psykisk syge med dobbeltdiagnoser, der bliver gjort til voldsmænd og i værste fald drabsmænd, fordi de ikke får den relevante behandling og støtte.

Det har sikkert ikke undgået din opmærksomhed, at der er begået fem drab i socialpsykiatrien gennem de seneste fire år. Der er da også blevet sagt og lovet en hel del siden det første drab i 2012. Der er kommet en bedre registrering af vold mod offentligt ansatte, der er besluttet landsdækkende temamøder om voldsforebyggelse, og der er afsat penge til en styrket forebyggelsesindsats for at få bedre risikovurdering.

Men sagt med al respekt er det ikke, det, der skal til lige nu. Vores medlemmer, de pædagogiske medarbejdere på bostederne i København, er allerede rigtig gode til at lave risikovurderinger, og de ved godt, hvordan de via en pædagogisk indsats kan nedtrappe en potentiel konflikt.

De kan bare ikke bruge risikovurderinger til noget, hvis de ikke kan få indlagt den borger, som er på vej ind i en alvorlig psykose. Og de kan ikke bruge deres pædagogiske værktøjer til noget, hvis de er så få på arbejde, at tiden går med brandslukning og tvungen dokumentation.

Sundhedsstyrelsen afgjorde allerede i 2010, at behandling af psykotiske patienter med stofmisbrug var en opgave for behandlingspsykiatrien. Dette fik dog ikke regionerne til at tage opgaven på sig. Vi har generelt oplevet, at de syge borgere er blevet kasterbold mellem kommuner og regioner, og at alle løsninger hidtil er druknet i kassetænkning og sektorgrænser. Senest har en medarbejder på Lindegården betalt den højeste pris for dette.

Som fagforening bakker vi op om forslaget fra Københavns Kommune om at skabe institutioner, der kan ligge mellem kommune og psykiatri, så de syge borgere kan få boliger, der samtidig kan tilbyde psykiatrisk behandling under sundhedsloven. Men det vigtigste er, at der skabes en varig løsning. Derfor må I som lovgivere tage opgaven på jer og finde løsninger, som både sikrer den nødvendige kapacitet i behandlingspsykiatrien og klarhed i ansvars- og opgavefordeling, så vi som samfund kan sikre både medarbejdere og syge borgere mod mere vold og flere drab.

Vi har vedlagt et brev fra et af vores medlemmer, som bedre end noget andet fortæller om den virkelighed, der er på bostederne lige nu

På vegne af Landsforeningen For Socialpædagoger, LFS, hovedstadens største pædagogiske fagforening.

Britt Petersen, formand og Helle Haslund, medlem af FU.

Brev fra pædagog på Lindegården:

Den 25 marts var jeg på aftenvagt. Indtil kl. 20 var det en helt almindelig aftenvagt. Så lød overfaldsalarmerne. På den stod - overfald, Vivi hus 2!

Vi løb, alle løb, som vi altid gør, når alarmerne går.

Vi ved aldrig, hvad der venter os, når vi kommer frem, men DETTE havde jeg ikke ventet! I dette øjeblik blev et liv taget, og mit og mine kollegers liv blev vendt på hovedet. Jeg vil aldrig glemme det syn, der mødte mig den aften i hus 2. Det er så printet på min nethinde, at det følger mig overalt og hele tiden.

Dette øjeblik har haft store konsekvenser for de berørte, både for Vivis familie, os der var til stede, og dem der havde fri. Jeg er sygemeldt, jeg har fået et mega chok, tåler ikke mange mennesker, lyde, ja bare en nysen eller et host bag mig, gør mig både fysisk og psykisk dårlig. Jeg får kvalme, hjertebanken, høj puls m.m. Jeg er ikke blot sårbar, jeg er hudløs.

Jeg har mareridt hver nat og sover kun få timer, for jeg TØR ikke sove, fordi jeg ved, jeg skal disse frygtelige drømme i gennem. Psykologen siger, det er helende at have disse drømme, jeg synes, de er nedbrydende.

Jeg kæmper for at komme op igen, kæmper for at få mit liv og min hverdag tilbage. Jeg tænker på mine kolleger, der knokler i felten, og jeg er ramt af dårlig samvittighed over, jeg ikke kan hjælpe dem. Min psykolog siger, at den dårlige samvittighed er min fjende. Fjender er ikke altid lette at komme af med, men jeg prøver.

Jeg er også vred. Meget vred! Vred over det skete. Vred over, at jeg var DER på det tidspunkt. Vred over at så syge mennesker lades i stikken, og at et menneske skal leve med at have taget et liv på grund af behandlingssvigt. Vred over, at alvorlig psykisk sygdom ikke tages alvorligt nok. Vred over, at Vivi mistede sit liv, og at vi som vidner til det fik vendt op og ned på vores. Vred over at mine nærmeste skal se mig have det så skidt - bare fordi jeg passede mit arbejde. Vred over at mine nærmeste er bange for, at der sker mig noget, når jeg passer mit arbejde. Vred over, at jeg risikerer at miste mit job på grund af fravær, fordi jeg blev ramt af at passe mit arbejde. Vred over, at jeg skal leve med denne oplevelse resten af mit liv med de begrænsninger, det kan give mig på sigt. Hvorfor er der ikke nogen, der passer på os - os der går på arbejde for at gøre en forskel for samfundets mest udsatte?

Politikerne siger: Vi holder et møde! MØDE! Det kræver handling - og det er nu!! Hvis denne forfærdelige hændelse var sket på Christiansborg, havde det ikke handlet om et møde ude i fremtiden. Der ville straks være taget aktion. Jeg må derfor smerteligt konstatere, at psykiatrien ikke har den store prioritet for samfundet. Det er meget svært at forstå, at der ikke handles - både for dem, der lever i psykiatrien, og for os der arbejder i den og finder dette arbejde både vigtigt og givende.

Det er en frygtelig stor indsats at lægge i et job, at vi i skal sætte livet på spil eller få oplevelser, der giver store ar på sjælen.